

бе виждал да го крие чорбаджийката му, след това отиде към портата да види какво става.

Изведнъж сякаш нечакана буря нахлу в селото, изпълни го с тревожни женски гласове, детски писък и мъжки проклетия. Тропот от подковани копита закъртя връз едрите камъни на уличките. Малкият се скри зад портата и загледа през една пролука навън. Край къщата изтичаха лъде, обезумели, жълти като восък. Всеки бе грабнал каквото бе успял набърже да събере. Майки носеха малките си деца на гръб, дърпайки по-големичките за ръка, да тичат по-бързо. Млади моми мъкнеха нещо от чеиза си. Други бягаха колкото могат, само да спасят живота си. Но повечето хора бяха останали в самата черква, обградени от всички страни от нападателите, с един единствен вик на устните:

- Идат кърджалиите!

Думата кърджалии смразява кръвта и на най-смелия мъж. Никой не мисли за защита и съпротива. Само едно желание пламти у всички:

Да избягат! Да се спасят!

Но как? Когато всички входи на черквата са завардени от въоръжени до зъби разбойници. Внезапно нов вик вцепенява всички в смъртна уплаха.

- Инджето! Инджето напада!

Най-прочутият, най-страшният бе нахлул в селото им. Всички загубиха и последна капчица дързост. Безволно се оставиха да бъдат пленени и навързани, докато шайката обираше къщите им, една по една.

Начело на кърджалиите яздеше напет конник. Черният му арабски жребец сякаш танкуваше по плочника, тръскаше от време на време дългата си грива и вдигаше високо във въздуха малката си красива глава. Гъстата му опашка лъщеше като поток коприна. Инджето бе тънък, строен и хубав. Везба от златна сърма блестеше